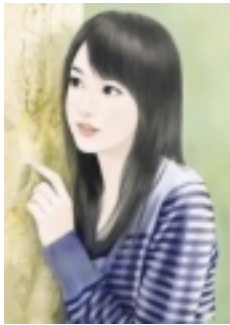

Bay Qua Năm Tháng

Contents

Bay Qua Năm Tháng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14

Bay Qua Năm Tháng

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn hiện đại, tình yêu thầy tròEditor: hatcathatcatĐây là đoạn văn ngắn làm quà tặng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-qua-nam-thang>

1. Chương 1

Lần đầu tiên Đào Kỳ nhìn thấy Chu Dư Đông là ở trong thang máy.

Buổi sáng rời khỏi giường trễ, cô ôm sách lao ra kí túc xá chạy thẳng đến lầu chính, trước khi thang máy khép lại cô kịp đi vào, vì đứng không vững nên nhào vào trong ngực của một người.

Một người đàn ông.

Những tình huống kiểu này vẫn hay chiếu trong phim, thỉnh thoảng cũng có xảy ra nhưng Đào Kỳ thì, cô thật sự không cố ý.

Người kia theo bản năng vươn tay ra đỡ, sau đó cúi người xuống, nhặt hộ cô quyển sách rơi trên mặt đất.

‘Phân tích thiết kế hiện đại phương Tây’- Đào Kỳ.

“Cảm ơn!”

Đào Kỳ đứng vững được rồi, cô cũng không ngẩng đầu lên, hướng về phía người kia cúi đầu một cái, nhấn nút đi lên tầng lầu, xoay người qua đứng ở một góc của thang máy.

Sau mấy tầng lầu thang máy dừng lại, những người lần lượt đi vào, cô bị đẩy đến trước mặt người kia.

Mùi sữa tắm nhàn nhạt thơm ngát trong lúc lơ đãng bao phủ chớp mũi của cô, tầm mắt vừa đúng với dây thắt lưng, bao bọc áo sơ mi trắng, phía trên áo có logo, nhãn hiệu rất đắt tiền. Một người đàn ông xa xỉ.

Cô nhấp môi dưới, mắt nhìn mũi, không nhúc nhích.

Chu Dư Đông hơi cúi đầu nhìn cái đầu nhỏ trước ngực anh, đầu tóc xoắn có hơi lộn xộn xoa trên vai, mái tóc đen sáng bóng không giống như đã nhuộm thuốc, bởi vì cô cúi đầu nên lộ ra cái cổ trắng nõn, hai má hồng hồng có chút bụ bẫm như em bé, hai cánh tay ôm chặt chông sách trước ngực, rõ ràng xem ra chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, nhưng lại đang học năm tư.

Thì ra là học sinh của anh. Khóe miệng của Chu Dư Đông hơi nhếch lên.

Đào Kỳ bước vào lớp học, phần lớn các bạn học đã ổn định chỗ ngồi, bởi vì hôm nay giáo sư dạy buổi đầu tiên nên sợ điểm danh.

Hai nữ sinh ở cùng kí túc xá đã giành thay chỗ ngồi tốt cho cô, thấy cô đi vào thì vừa vẫy tay về phía cô vừa tám chuyện: “Nghe nói người lần này là giáo sư trẻ tuổi nhất học viện, vừa du học trở về.”

“Cái mình quan tâm nhất là đáng đáp anh ta có phải giống như kim quy hay không?”

“Chà, đáng đáp tốt thì thế nào, Hách Thần nhà cậu không giết cậu à!”

Đào Kỳ giật mình cười.

Cửa phòng học bị đóng lại, Đào Kỳ ngẩng đầu lên nhìn người đứng trên bục giảng.

Quần bó màu sẫm, áo sơ mi trắng, con người tinh mịch giống như một hồ nước sâu.

Thì ra là người mà mình đã đụng vào ở trong thang máy.

“Tôi tên là Chu Dư Đông, phụ trách giảng dạy cho các bạn học kì này.” Anh tiện tay cầm phấn viết tên của mình, tài khoản MSN và Email lên trên bảng đen.

Lớp học chưa bao giờ yên lặng như vậy, bên dưới không có người ngủ gật cũng không có ai gọi điện thoại. Chợt có những nữ sinh ghé đầu lại thảo luận nhãn hiệu áo sơ mi giáo sư đang mặc, nam sinh thì khen ngợi PPT của thầy rất tuyệt.

Chủ nhật một mình đi tới Phong Kinh, nhà của bác cả để thăm ông nội, Đào Kỳ dừng ở đầu phố mua một quả dưa hấu lớn ôm trong tay, sau khi nhấn chuông cửa xong, người mở cửa lại là Chu Dư Đông.

Đào Kỳ nhìn thấy gương mặt anh tuần thì phản ứng đầu tiên là sững sờ, cho là mình đi nhầm nhà, nhưng bên trong là tiếng của ông nội gọi cô.

Đào Kỳ đáp lời, vừa bước vào trong phòng, Chu Dư Đông đưa tay nhận lấy dưa hấu trên tay cô.

Bàn tay khô ráo ấm áp xẹt qua da thịt trên cánh tay cô, giống như có một luồng điện chạy qua, sự tiếp xúc khiến trong lòng Đào Kỳ tê tê đại đại.

“Cám ơn thầy Chu.” Cô gái nhỏ lấy lại tinh thần, nâng khuôn mặt lên nở nụ cười sáng lạn.

Rõ ràng cô chỉ mặc quần sóc và T-shirt, thân ra mồ hôi, hai chân thon dài cân xứng xinh đẹp, đôi mắt to bởi vì đang cười mà hí lại, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ ngây thơ, trong nháy mắt Chu Dư Đông có chút hít thở không thông.

Chị họ Đào Vị từ trên lầu đi xuống, đứng ở bên cạnh Chu Dư Đông, cũng không có nói chuyện với Đào Kỳ, chỉ hướng khuôn mặt kiêu diễm về phía bên cạnh người đàn ông: “Anh Dư Đông lại là thầy giáo của tiểu Kỳ, thật là khéo.” Ở nhà lại ăn mặc tinh xảo như vậy, Đào Kỳ cảm thấy nóng thay cho chị ấy.

Con người Chu Dư Đông chợt lóe, quay đầu về phía Đào Vị cười, Đào Vị thản nhiên kéo tay của anh.

Lúc ăn cơm trưa, Chu Dư Đông ngồi cạnh ông nội và Đào Vị. Đào Kỳ ngồi ở giữa Bác cả gái và Bác cả, nghiêm túc gấp thức ăn trước mắt mình, mắt nhìn thẳng.

Đào Vị ân cần gấp thức ăn cho Chu Dư Đông, trong lời nói lộ vẻ thân thiện, Chu Dư Đông khách khí nói cảm ơn.

Sau khi ăn cơm xong, ông nội trở về phòng nghỉ ngơi, Đào Kỳ chào biệt, Chu Dư Đông cũng đứng lên nói muốn rời đi.

Chị họ có vẻ không vui, cô vốn định tìm cơ hội hẹn anh đi xem phim.

“Đào Kỳ tiện đường tiễn thầy Chu.” Bác cả gái nghiêm mặt nói.

Đào Kỳ lại thấy Đào Vị tức giận trợn mắt nhìn mẹ mình một cái, mạnh mẽ nhìn chăm chăm vào Chu Dư Đông đang đi phía sau Đào Kỳ ra cửa.

Đi ra cửa chính, trong lúc đợi thang máy thì nghe được tiếng quát của bác cả gái từ trong phòng vọng ra: “Một giáo sư nghèo, một tháng chỉ kiếm được vài đồng tiền! Đừng để mấy lời tốt lành của cậu ta làm cho mờ mắt!”

Sau đó là âm thanh chói tai của chị họ: “Không cần mẹ lo, con chính là thích anh ấy!”

Kì thực âm thanh quá lớn, cách cửa nhà bác cả một đoạn đều có thể nghe rõ, mặt của Đào Kỳ hơi đỏ lên.

Cũng may bác ấy không phải là mẹ của cô.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Chu Dư Đông, nhưng vẫn cảm giác được một trận hàn khí lạnh thấu xương đánh tới.

Đào Kỳ cảm thấy lúc này cô nên an ủi anh, nhưng thật sự không biết nên nói cái gì cho đúng, chỉ nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Thầy.”

Chu Dư Đông ‘Ừ’ một tiếng, từ chóp mũi phát ra âm thanh, lạnh lẽo vô cùng.

Trong chốc lát, thang máy đã xuống đến tầng một, cô vội vã đi ra khỏi thang máy và nói với anh: “Hẹn gặp lại.”

Bác cả gái quả thật có chút khinh nghèo mê phú quý, kể từ khi việc buôn bán của bác cả khá lên, luôn cảm giác mình bước vào giai cấp Quý tộc, đến cả những người đàn ông liên quan đến con gái mình cũng phải là hoàng tử.

Đào Kỳ cảm thấy chị họ còn không có quen bạn trai cố định, chắc có liên quan đến thái độ của bác cả gái.

Đào Kỳ nghĩ nếu như mẹ của cô cũng như vậy thì cô không đưa người yêu về nhà thì tốt hơn.

Đi từ đường nhỏ hướng đến trạm xe, cô nghe sau lưng có tiếng xe hơi, quay đầu nhìn lại là một chiếc xe Buick.

“Lên xe, tôi đưa em về.”

Chu Dư Đông từ từ hạ cửa sổ xe xuống, nhô đầu ra nói. Trên mặt anh tuần không lộ ra vẻ mặt gì, chỉ là ra lệnh cho cô.

Chu Dư Đông đến gần khu nhà của Đào Kỳ, dừng xe ở dưới lầu thừa dịp giúp cô cởi dây an toàn, âm thanh của anh vang lên ở trên đỉnh đầu của cô: “Tôi là bạn của Đào Nhiên, lần này trở về nước, muốn tôi thay cậu ấy thăm người nhà của cậu ấy một chút.”

Đào Nhiên là anh trai của Đào Vị, du học ở Mỹ, bây giờ đang làm việc ở bên đó rồi.

Đào Kỳ chỉ cảm thấy từ từ thở phào một hơi.

2. Chương 2

Chu Dư Đông giảng bài có rất nhiều người tới nghe, học đệ học muội cũng tới tham gia náo nhiệt, thầy giáo ở lớp bên cạnh bắt đầu dĩ cười, người lớn lên đẹp trai thật có duyên với học sinh. Cũng không hề ghen tị mà là thật lòng tán dương.

Thạc sĩ ngành thiết kế bối cảnh đại học California nước Mỹ, công ty kiến trúc Tam Kiểm Khách nổi tiếng NewYork mời anh ở lại giảng dạy còn mở mặt viện trường học viện.

Những buổi học của Chu Dư Đông dạy rất hay nhưng bài tập giao về làm cũng rất nhiều.

Thứ hai giao bài tập thứ năm phải nộp, không đúng sẽ phải về làm lại. Lúc đầu phần lớn đều bị đánh rớt đem về làm lại nhưng dần dần nhiều người cũng qua được, khi mọi người trong lớp đang dần đi hết thì Đào Kỳ có chút sốt ruột.

Khi cô ôm bài tập lần nữa đi tới phòng làm việc của anh, cả khu vực hành lang chỉ còn có phòng của anh là sáng đèn.

Đào Kỳ gõ cửa đi vào phòng làm việc của anh, cùng lúc gặp thoáng qua một nam sinh học cùng lớp.

Trường học ưu ái cho Chu Dư Đông tốt vô cùng, một phòng làm việc rộng lớn, chừng hơn 40 mét vuông, tường đối diện đều bày một hàng học tủ, phía trên có nhiều tác phẩm của học sinh được xếp lên, ở giữa phòng còn có đặt một mô hình lớn. Đây là thiết kế khu trung tâm triển lãm của học viện, nghe nói Chu Dư Đông là nhóm trưởng đảm trách phần thiết kế bên trong.

Đào Kỳ đem mô hình và bản vẽ để lên trên bàn làm việc của anh, ánh mắt quét qua của anh không phải là hài lòng nhưng thật sự Đào Kỳ cảm thấy buồn ngủ.

“Sửa lại chỗ này một chút.” Anh dùng bút máy vẽ lên phía trên “Vẽ lung tung quá, em không thấy chỗ này đã rất phức tạp rồi sao?”

Cô ôm đồ muốn rời khỏi nhưng anh lại chỉ vào một góc của phòng làm việc nói: “Sửa ở chỗ này luôn đi.”

Đào Kỳ đành phải ngồi xuống chỗ cái bàn phía trước.

Lúc Chu Dư Đông nghe được ở đối diện phát ra âm thanh thì phát hiện cô nữ sinh nhỏ này đã nằm trên bàn ngủ thiếp đi.

Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã qua mười một giờ rồi.

Đứng dậy đi tới trước mặt cô gái nhỏ, nhìn gương mặt đang ngủ say, lông mi thật dài cong lên, di chuyển lên xuống theo hô hấp, đôi môi đỏ, có một ít nước miếng trên bàn, nhìn đáng yêu vô cùng.

Cô gái nhỏ này rất đặc biệt, mỗi lần tới nộp bài đều cúi đầu, khép mắt lại không nói một câu, không giống các cô nữ sinh khác đều tranh nhau chen đến trước mặt anh, giống như hận không thể hỏi anh mười vạn câu hỏi vì sao.

Nhìn lại bản vẽ của cô một chút, căn bản không có thay đổi gì chỉ xóa đi một góc nét vẽ của anh.

Anh vừa giận vừa buồn cười, kéo bản vẽ qua, chỉ vài nét vẽ đã sửa được, sau đó hướng về phía mô hình sửa lại.

Biến đổi một số góc cạnh, bỏ đi những trang trí không cần thiết chỉ hơn 10 phút sau bản thiết kế đã trở nên lưu loát.

Anh cầm cái áo khoác treo trong tủ quần áo, nhẹ nhàng đắp lên người của cô, cô gái nhỏ khẽ động vội ngồi dậy.

“Thầy!”

Cô cuống quýt đứng lên, ử rử cúi đầu lau đi nước miếng trên khóe miệng.

“Đi thôi.” Chu Dư Đông tắt máy vi tính, mặc xong áo khoác, hướng về phía cửa phòng làm việc bước tới.

Cả hành lang không một bóng người, ánh đèn cũng có vẻ mờ mờ, cô che kín áo khoác đi theo phía sau anh.

Đi xuống lầu, anh chợt quay đầu lại liếc nhìn cô một cái: “Trở về kí túc xá sao?”

Trường học có quy định kí túc xá mười giờ khóa cửa, phần lớn các bạn học khác đều thuê phòng trọ ở bên ngoài nhưng anh biết cô vẫn ở kí túc xá.

“Em... về nhà.”

“Tôi đưa em về.” Anh xoay người đi tới chỗ đậu xe.

Đi theo anh đi tới trước chiếc xe, phát hiện ra xe của anh là dòng mới nhất của BMW.

Thật tiếc là Đại bá mẫu không thấy chiếc xe đẹp này nếu không bà ấy sẽ hối hận vì đã nói câu nói đó.

Xe rất nhanh đã dừng ở chung cư nhà cô, lúc này mới nhớ tới mẹ cô đã không có ở nhà, cô từ trường học ra ngoài không mang theo chìa khóa trên người cũng chẳng có phân tiền nào.

“Thầy ơi, thầy có thể cho em mượn 200 đồng được không?” Cô muốn tìm nhà nghỉ, cũng không thể để bụng đói.

“Không mang theo chìa khóa à?” Anh cũng đoán ra được, lui xe lại đảo tay lái một vòng chạy đến hướng đi bộ, lái không xa thì quẹo vào một khu chung cư khác.

“Ở lại nhà tôi đỡ một đêm đi.”

Cô không có chứng minh thư bên người, tiền cũng không, còn nữa một cô gái hai mươi tuổi đơn độc ở bên ngoài, nếu có vấn đề gì anh cũng vì trách nhiệm mà thôi.

Nơi Chu Dư Đông ở là khách sạn kiểu nhà trọ, có hai phòng, diện tích rất lớn.

“Phòng ngủ chỗ này, em tắm trước rồi đi ngủ đi.”

“Còn thầy thì sao?” Cô học trò vô tội mở to đôi mắt.

Chu Dư Đông trong mắt hiện lên nụ cười: “Trong phòng làm việc có một cái giường.” Anh nói xong đưa cô đến trước phòng làm việc mở cửa ra cho cô nhìn.

Đúng là có một chiếc giường lớn, một người, cô không biết một người cao lớn như anh có thể nằm được trên đó không.

“Thầy, em ngủ nơi này là được rồi.” Cô ngủ phòng chính thì sẽ bị kêu là tu hú chiếm tổ mất.

Anh xoa xoa tóc của cô cười: “Tôi còn có việc phải làm, là tôi không đúng, giữ em ở lại trễ lại không yên lòng để em ở bên ngoài.” Dứt lời, đưa cô đến phòng ngủ, mở tủ quần áo ra tìm một cái áo T shirt đưa cho cô.

3. Chương 3

Đào Kỳ không biết mấy giờ anh sẽ đi ngủ, dù sao thì sáng ngày hôm sau cô bị đánh thức bởi mùi thơm của trứng chiên.

Cầm quần áo của mình đi tới phòng tắm rửa mặt, sau khi ăn mặc gọn gàng cô bước ra ngoài, Chu Dư Đông đem cháo đặt lên trên bàn.

“Mau tới ăn sáng.”

Sinh viên năm tư giờ lên lớp hơi ít có rất nhiều bạn học đã ra ngoài kiếm việc làm, lúc bình thường Đào Kỳ sẽ ngủ thẳng tới mười giờ sau đó cô đến thư viện đọc sách, buổi chiều lại về nhà ngủ một chút, thế là hết ngày chủ nhật.

“Hôm nay có giờ lên lớp không?”

“Hà?”

Cháo nấu rất thơm, không biết anh có nấu trứng ốp la với cháo cho những cô nữ sinh khác giống như thế này hay không?

“Có nơi thực tập rồi sao?”

“Vẫn chưa ạ.”

Hiện tại cô chỉ muốn tập trung học, sau đó hoàn thành đề cương luận văn tốt nghiệp. Cô làm việc có hơi chậm nhưng cô hiểu đạo lý người chậm chạp cần bắt đầu sớm.

“Nếu không có chuyện gì, cùng tôi đến công ty.”

Đào Kỳ mở to hai mắt nhìn anh.

Chu Dư Đông không hề nhìn cô, ngón tay thon dài cắt thịt heo xông khói thành từng miếng nhỏ đưa lên miệng, động tác rất ưu nhã.

Đào Kỳ “Vâng” một tiếng, động tác trên tay bắt giắc cũng nhanh hơn.

Thấy cô dứt thức ăn vào miệng đến phình cả quai hàm, Chu Dư Đông không nhịn được nhếch miệng, nét vui vẻ trên mặt không giấu được.

Xe rút cuộc dừng ở trước cổng bãi đậu xe của Cao ốc thương mại, Đào Kỳ đi theo anh tiến vào cao ốc đi lên phòng làm việc của anh. Dọc theo đường đi có nhiều đồng nghiệp của anh chào hỏi anh, họ gọi anh là “Chu tổng”, bảng hiệu trên cửa là tổng giám thiết kế.

Phòng làm việc của Chu Dư Đông rất lớn, là một cái phòng xép, bên ngoài phòng là thư kí và còn có phòng của các trợ lí khác ở cách vách.

Anh nói với thư kí: “Đến phòng nhân sự, kêu trợ lí Lý sẽ bố trí vị trí cho cô ấy.”

Thư kí gật đầu đi ra ngoài.

“Không có việc gì thì xem những tài liệu này trước đi, làm quen tình hình công ty một chút.” Anh giao việc xong liền đi họp.

Công ty Thiên Cực vốn là một công ty lớn, có hơn mấy trăm kiến trúc sư, các anh chị cùng trường với cô khi tốt nghiệp có thể lấy được chữ kí từ Thiên Cực, rất hãnh diện.

Đào Kỳ không kịp thích ứng việc cô thực được vào thực tập ở một công ty thiết kế danh tiếng.

Chu Dư Đông họp đều là những dự án lớn, có một đoàn nhân viên theo vào, còn cô thì ở lại phòng làm việc của anh giúp anh chuẩn bị tài liệu, giúp anh kết nối với các kiến trúc sư khác, có lúc anh lại dạy cô về đồ họa. Đi theo anh như vậy lại học được nhiều hơn so với ở trên lớp.

Trừ một tuần có hai lần lên lớp, thời gian còn lại Đào Kỳ đi làm, cuối tháng nhận được 2000 đồng tiền lương, cô mừng rỡ đem đưa cho mẹ.

Gần tới kì nghỉ đông, Chu Dư Đông bận rộn với việc của công ty hơn, cả Đào Kỳ cũng bận rộn lục đục, có lúc buổi tối chuyện công ty xử lí đến rất muộn, anh đưa cô đi ăn cơm sau đó lái xe đưa cô về nhà.

Kết thúc hai môn thi ở lớp, trường học phân Chu Dư Đông làm người hướng dẫn cô làm luận văn tốt nghiệp, nộp đề tài báo cáo sau đó thì nghỉ đông.

Một ngày chủ nhật nọ, cô cùng mẹ đến nhà của ông nội, chị họ đang gây gỗ với bác cả gái.

“Đều là do mẹ! Nhìn lắm người, hiện tại con hẹn anh ấy đều không đến.”

“Cậu ta đi một chiếc xe tàn, còn nói dạy học ở đại học, tuổi như vậy cùng lắm chỉ là người hướng dẫn, làm sao có thể hợp với con.” Ở trong mắt bác cả gái, Audi cũng chỉ được coi là chiếc xe bình thường.

“Người ta là giáo sư kiêm chức đó! Là tổng giám thiết kế của Thiên Cực, tiền lương một năm ít nhất bảy con số! Chiếc xe kia là anh ấy mượn tạm của người bạn, xe người ta đi là chiếc BMW hơn hai trăm vạn!” Gương mặt xinh đẹp của chị họ trở nên đỏ bừng.

Chợt thấy Đào Kỳ đang cởi giày ở cửa, một đôi mắt đẹp lập tức mở to: “Đào Kỳ!”

Cô chỉ thấy ở phía sau lưng của mình có một lực kéo cô lạ, thân thể lập tức bay lên không, theo đà cô bị ném lên ghế sofa.

“Chu Dư Đông là của tôi, trả anh ấy cho tôi!”

Đào Kỳ choáng váng, mẹ cô vội bước tới xem thử cô có bị thương ở đâu không.

“Đào Vị!” Bác cả quát con gái, chạy tới chỗ Đào Kỳ. “Chị họ con nổi điên, Kỳ Kỳ con đừng để ý đến nó.”

“Cô ta không phải là em của con! Em gái của con làm sao lại đi giành đàn ông với con! Thượng bất chánh hạ tắc loạn.”

Lúc này mẹ cô đi tới phía trước.

“Đào Kỳ, con nói rõ ràng đi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Con và chị con giành người nào?” Mẹ cô cũng không thèm nhìn đến Đào Vị, chỉ kéo Đào Kỳ tới nghiêm nghị hỏi cô.

“Giáo sư giới thiệu con đến công ty thực tập, những thứ khác con không biết.” Đào Kỳ cúi thấp đầu không nhìn những người kia.

“Cô không biết?! Cô mỗi ngày cùng Chu Dư Đông dựa vào danh nghĩa thầy trò mà qua lại, cho là mắt người khác mù hết sao?”

“Tôi biết chuyện Đào Kỳ đang thực tập ở công ty, nó cũng nói cho tôi biết là thầy giáo của nó giới thiệu.” Thanh âm của mẹ cô không lớn nhưng mỗi câu mỗi chữ đều rất rõ ràng “Đào Kỳ đi làm việc, nó không có quyền rũ đàn ông. Đào Vị con nên hiểu rõ người đàn ông kia có phải là bạn trai của con hay không, mà lại gây phiền phức với Đào Kỳ.”

Sắc mặt của mẹ cô chưa bao giờ nghiêm nghị như vậy, rất cương quyết.

“Ôi thím hai, không thể nói như thế. Thầy Chu là bạn của Đào Nhiên, Đào Nhiên muốn giới thiệu thầy ấy làm bạn trai của Đào Vị, ngày đó tới nhà ăn cơm rõ ràng Đào Kỳ cũng ở đây. Nhà chúng ta rất hài lòng với thầy Chu, chỉ còn thiếu cha mẹ hai bên gặp mặt, hiện tại Đào Kỳ nhà thím tính toán đánh một đòn như vậy là sao?”

“Vậy các người phải đi tìm thầy Chu đó để hỏi rõ, tại sao mắng Đào Kỳ?” Trong lòng mẹ cô đã sớm rõ chuyện gì đã xảy ra, bác cả gái nói mấy câu đó sao có thể gạt được bà.

Lần đầu tiên mẹ cô hiên ngang bảo vệ cô như vậy, cho tới bây giờ mẹ con cô ở nhà họ Đào đều nhẫn nhịn.

Đào Kỳ lạnh lùng nghiêng đầu nhìn ra phía cửa.

Ngày đó cô rõ ràng nghe được bác cả gái trách cứ chị họ, ghét bỏ người ta là thầy giáo nghèo, hiện tại biết rõ lai lịch người ta rồi lại thay đổi.

Cô đoán là Đào Vị gặp khó khăn trong việc gặp mặt Chu Dư Đông, hôm nay cô và mẹ đến vừa đúng lúc tìm phiền toái.

Đang giằng co, ông nội họ khan một tiếng bước tới.

“Người một nhà lại âm ỉ gì chứ, nhanh đi chuẩn bị cơm trưa đi.” Ông nội ở nhà họ Đào có quyền uy tuyệt đối.

Bữa cơm trưa mọi người ai cũng không thoải mái ở trong lòng, Đào Vị không đợi tới bữa cơm trưa đã đá cánh cửa đi ra ngoài mất, bác cả trầm mặt không nói lời nào, bác cả gái thì ngược lại, mặt vẫn tươi cười, Đào Kỳ cảm thấy nụ cười kia thật giả tạo.

Mẹ cô sau khi ăn cơm liền dẫn cô rời đi. Đào Kỳ biết lời nói của chị họ làm mẹ cô buồn lòng.

Bác cả gái vẫn ghét chuyện ba cô năm đó bỏ mặt gia đình mà kết hôn với mẹ cô, bác cả gái vì thế mà nói xấu không ít. Mười năm trước, cha của Đào Kỳ gặp tai nạn xe cộ nằm viện hơn nửa năm sau đó qua đời, Bác cả gái càng thêm dè dặt nên chuyện mẹ cô năm đó quyến rũ cha cô, sau đó còn có sổ khắc chết chồng mình.

Ông nội là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh rất đau lòng, nên vẫn xa cách lạnh nhạt với người con dâu và đứa cháu gái, cho đến khi Đào Kỳ mười bảy tuổi thi đậu trường học nổi tiếng, lúc đó đã hiểu chuyện dần,

ông lão mới có vẻ mặt ôn hòa với hai mẹ con cô.

4. Chương 4

Rất nhanh đã đến cuối năm, công ty Thiên Cực muốn tổ chức họp báo giới thiệu sản phẩm mới nên Đào Kỳ giúp trợ lý Lý chuẩn bị tài liệu.

Các đồng nghiệp khác buổi sáng đi bố trí hội trường, Đào Kỳ vẫn phải ở lại văn phòng trực điện thoại. Hơn ba giờ chiều thì bí thư Ngô ôm một cái hộp lớn đi vào.

“Tiểu Đào Kỳ, nhanh đi thay quần áo.”

Đào Kỳ nhận lấy cái hộp có chút ngần ngừ không hiểu chuyện.

“Là của thầy Chu thưởng cho em.” Bí thư Ngô cười híp mắt giúp cô mở cái hộp ra.

Là một bộ đồ công sở màu trắng, nhãn hiệu cao cấp, đúng với sở đo của cô.

Những đường con đơn giản, phối hợp với cái khăn lụa màu hồng, ngoài ra còn có đôi giày cùng màu với màu da.

“Thay quần áo nhanh lên một chút, quan khách sắp tới rồi. Em phải cùng với Tổng giám đốc đón khách ở cửa, một lát anh ấy lên sân khấu phát biểu, em còn phải giúp anh ấy nữa.” Bí thư Ngô thúc giục.

Đào Kỳ vội vàng cầm quần áo đến phòng vệ sinh để thay.

“Mắt nhìn của Chu tổng thật tốt.” Bí thư Ngô khen.

Bộ quần áo công sở mặc rất vừa, ở trên người cô nữ sinh nhỏ lộ ra phong thái thực nữ.

Công ty chuẩn bị rất nhiều lễ phục cho nhân viên nữ, bởi vì sẽ có tiệc rượu nơi có nhiều tình anh trong giới thương nghiệp xuất hiện, là cơ hội tốt để câu kim quy, những người phụ nữ đã lập gia đình cũng muốn được dịp xinh đẹp hơn.

Trình tự buổi họp báo cũng không phức tạp, đầu tiên là chủ tịch công ty lên tuyên bố sản phẩm mới tung ra thị trường, sau đó đến tổng giám đốc kế Phương sẽ nói về đặc tính sản phẩm và cuối cùng là tiệc rượu.

Đào Kỳ vẫn đi theo phía sau lưng Chu Dư Đông, anh đang hướng dẫn còn cô thì thao tác trên máy vi tính.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Chu Dư Đông bưng ly rượu lên đi xã giao chào hỏi, Đào Kỳ và trợ lý Lý theo sát phía sau. Những vị khách có người gọi anh là Chu tổng, cũng có người đến từ đại học M gọi anh là giáo sư.

Tiệc rượu bắt đầu không lâu, Đào Kỳ thấy chị họ Đào Vị.

Một thân da phục đồ rực, cánh tay trắng như tuyết khoắc trên tay một người đàn ông hơn 40 tuổi, ở phía xa thấy Chu Dư Đông, mặt liền biến sắc, buông người đàn ông bên cạnh ra một đường đi thẳng tới gọi : “anh Dư Đông.”

“Đào Vị.”

Chu Dư Đông chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô, xoay người qua bên người phụ nữ bên cạnh nâng ly.

Đào Vị bị lạnh nhạt, hỏa khí tự nhiên bốc lên, xoay người lại lôi cổ tay của Đào Kỳ kéo cô đến một góc của đại sảnh.

“Tiểu **! Còn dám nói mày không quyến rũ Chu Dư Đông!” Gương mặt Đào Vị được trang điểm tinh xảo, giờ phút này nhìn lại giống như là tượng người.

“Em là trợ lý của thầy ấy, đương nhiên là đi theo bên cạnh thầy rồi.” Đào Kỳ nhàn nhạt đáp.

“Mày và mẹ mày thật giống nhau, đều quyến rũ đàn ông, nếu không chú hai đời nào để ý đến bà ấy. Đúng là còn trẻ đã phải mất mạng!”

Loại giọng điệu này cô đã sớm nghe nhiều lần từ bác cả gái. Đào Kỳ nghĩ đến gương mặt lạnh nhạt của mẹ mình, cắn răng nhẫn nhịn.

“Mày tốt nhất là cách xa anh ấy một chút, nếu không tao sẽ không bỏ qua cho mày.”

“Mặc dù tôi có rời khỏi thầy ấy, thầy cũng sẽ không chọn chị.”

Chu Dư Đông là hạng người gì, đi theo bên cạnh anh đã lâu, cô hiểu rõ, trừ chức tổng giám Thiết kế, anh thật ra còn có hoàn cảnh khác. Cô cũng chỉ là học sinh của anh, nếu không sao lại vào công ty ở bên cạnh anh học tập.

Một người đàn ông kiêu ngạo như thế, sau khi nghe được câu nói kia xong, chính là chưa từng có ý tứ gì với Đào Vị, không muốn dính liếu đến nữa.

“Tao không được, mày cũng đừng mơ tưởng.” Đào Vị xinh đẹp, từ nhỏ đã sống sung sướng nên tính tình ương ngạnh, cộng thêm chịu ảnh hưởng từ mẹ của cô ta, cho nên cô chưa bao giờ chịu nhường nhịn em gái họ của mình.

Mặt Đào Kỳ đỏ lên, vẫn nhìn chằm chằm chị họ, không hề nhường bước, Đào Vị càng tức giận.

Cô gái trẻ tuổi, gương mặt thanh thuần, cái trắng sáng bóng cũng làm nổi bật tuổi của cô, Đào Vị lập tức chú ý đến y phục trên người cô, đột nhiên cười lạnh: “Quần áo này cũng là anh ấy mua cho mày?” Đưa tay xé cổ áo của Đào Kỳ, lôi người cô tới phía trước: “Đã lên giường của anh ta rồi à? Khó trách. Không tới ba tháng anh ấy nhất định sẽ đá mày.”

“Chính chị là người như thế, đừng nghĩ ai cũng không biết xấu hổ như chị.” Chị họ nói lời quá khó nghe, Đào Kỳ không thể nhịn nữa nên phản kháng lại.

Chị họ có từng nói qua mấy người bạn của chị, mỗi lần không phải chị ta bỏ rơi người ta thì cũng chính là người ta không cần chị ấy. Quan hệ thân mật kiểu đó chính Đào Kỳ cũng không hiểu chuyện đi nữa cũng biết có bảy tám phần không minh bạch rồi.

“Pằng!!!”

Một cái tát vung lên, Đào Vị dường như dùng hết sức lực.

Tài liệu trong tay Đào Kỳ bị rơi xuống đất, đồ đạc bên trong rơi ra ngoài làm những người xung quanh nhìn chăm chú.

Đào Kỳ cắn môi dưới, nắm lấy quả đấm, ngồi xổm dậy nhặt tài liệu. Chỉ cảm thấy lỗ mũi nóng lên, từng giọt máu rơi xuống tờ giấy trắng.

Không đợi đến khi đứng dậy, một đôi giày da bóng đã ở trong tầm mắt của cô, sau đó cô chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, bị người ta tóm lấy hai cánh tay nâng người lên.

Một cái khăn lụa lớn lau mũi của cô, ánh mắt của Chu Dư Đông thương yêu không hề có chút nào tức giận.

“Bởi vì cô là chị của Đào Kỳ nên tôi mới tha thứ cho cô lần này, nếu như tái phạm, tôi sẽ không khách khí.” Dứt lời, anh khom lưng ôm lấy Đào Kỳ đi ra đại sảnh.

Ôm cô đi ra khách sạn, tìm được xe, trực tiếp đặt cô vào ghế lái phụ, xoay người phát động xe chạy nhanh về nhà của anh.

Đi vào nhà, mang cô đến phòng vệ sinh rửa máu trên mặt, bước tới tủ lạnh tìm khăn lạnh, đặt cô nằm lên ghế salon sau đó chườm đá cho cô.

Bàn tay ấm áp của Chu Dư Đông lau gương mặt sưng đỏ của cô, giống như có luồng điện xẹt qua, tim tê dại một hồi, Đào Kỳ chợt rơi lệ.

“Tôi chưa từng nói chuyện yêu đương với Đào Vị, cho tới bây giờ cũng không có.” Anh lau nước mắt cho cô, nghiêm túc giải thích.

“Em biết.”

Trong lúc bối rối, ánh mắt anh thoáng qua tia hung ác.

“Nhưng em vì tôi mà chịu uất ức, cho nên tôi muốn nói xin lỗi em.”

“Không cần đâu giáo sư.” Vì trong mắt anh có sự dịu dàng, uất ức lớn hơn nữa cô đều chịu được.

Huống chi thật sự không cần phải nói xin lỗi, anh chỉ là thầy giáo, mà người phụ nữ kia là chị họ của cô.

Chu Dư Đông lấy khăn chườm ra, bay tay nhẹ nhàng nâng cô lên, ôm cô vào trong ngực.

Anh đem mặt cô áp vào giữa ngực, dùng hơi thở nóng bỏng sưởi ấm gương mặt lạnh như băng của cô.

Từ từ anh cúi đầu xuống, dịu dàng hôn lên môi cô.

Cô ngơ ngác bị anh bưng mặt hôn, mắt to nhìn chăm chăm, gương mặt lạnh lẽo chợt đỏ bừng.

Anh cười nói: “Em đến hôn môi cũng không biết là phải nhắm mắt lại sao?”

Đào Kỳ nghe lời anh nhắm nghiền hai mắt, thế nhưng nụ hôn kia không có xâm nhập vào trong miệng cô, chỉ đảo một vòng, mặc dù vẫn chưa thỏa mãn nhưng vẫn buông cô ra.

“Tiểu Đào Kỳ, tôi sẽ không để cho em bị tổn thương nữa.” Anh thì thầm.

Trong buổi tiệc hai người vẫn chưa ăn gì, anh bỏ áo khoác xuống sau đó đi đến phòng bếp, một lát sau bưng hai bát mì đã nấu xong đặt ở trên bàn ăn.

“Dậy ăn chút mì đi, nếu không dạ dày sẽ khó chịu.” Anh kéo cô đến ngồi xuống trước bàn ăn, đưa cho cô đôi đũa.

Đào Kỳ rất đói, ăn hết bát mì trước mặt, chớp mũi cô lẩm tấm vài giọt mồ hôi.

Mẹ cô đi ra nước ngoài ba ngày, điện thoại tới bảo ngày mai mới trở về, Chu Dư Đông để cô ngủ lại phòng ngủ của anh.

Nửa đêm tỉnh giấc, có người ôm cô nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô, thì thầm bên tai cô: “Tiểu Đào Kỳ không sợ, có tôi ở cùng em.”

Đào Kỳ nhích lại gần trong ngực ấm áp, dần dần ngủ thiếp đi.

Trong mơ cô mơ hồ thấy ba cô ôm cô và nói: “tiểu Đào Kỳ nhất định phải hạnh phúc nhé!”

5. Chương 5

Lúc trở lại công ty, công việc của cô vẫn là trợ lý của anh, chỉ là Chu Dư Đông nếu đi ra ngoài xã giao sẽ đưa cô đi cùng, những cuộc họp của phòng thiết kế anh cũng muốn cô mang tài liệu tham gia cùng, và ngồi ở phía sau anh.

Sau lần đó Đào Vị nhiều lần gọi điện thoại tìm Đào Kỳ, Đào Kỳ không nhận vẫn gọi tiếp, cô nhận thì mở miệng đã mắng chửi người, có lần còn gọi tới khi cô ở trước mặt Chu Dư Đông, Đào Kỳ bị mắng chửi đến sắc mặt trắng bệch, Chu Dư Đông lấy điện thoại từ tay cô sau đó cúp máy, đưa tên Đào Vị vào danh sách đen.

Thời điểm mùa xuân đến, cô nghe được bí thư Ngô đặt vé máy bay cho Chu Dư Đông, Đào Kỳ vội vàng cùng mẹ sắm đồ tết.

Trong trí nhớ của cô, mẹ cô nhiều năm đã không có ở nhà đón năm mới, bà thường có công việc phải đi suốt, bỏ cô một mình ở nhà ông nội chăm sóc, hàng ngày nhìn sắc mặt của bác cả gái và chị họ. Mẹ cô nói thường xuyên đi công tác sẽ có tiền nhiều, có thể sớm thanh toán nợ nần cho người to. Năm nay mẹ cô ở

nhà đón năm mới, cô dùng tiền thưởng của công ty mua nhiều món ăn lạ, còn có mua rèm cửa, hạt dưa và đồ ăn vặt.

Chu Dư Đông bay tới Trường Đảo vào hai mươi bảy tháng chạp.

Đêm 30 Đào Kỳ và mẹ đi đến nhà ông nội ăn sủi cảo. Chị họ không cẩn thận, làm đổ chén canh nóng lên đùi của Đào Kỳ.

Mất mẹ cô đổ lên vội đưa cô đến bệnh viện, mua thuốc trị bỏng về nhà bôi lên chỗ vết thương cho cô.

“Mẹ, sau này chúng ta không đến nhà bác cả nữa có được không?” Cô thương lượng với mẹ.

“Chúng ta đến là vì thăm ông nội, đó là cha của cha con.” Mẹ cô lạnh nhạt nói.

Mẹ cô lại đi công tác rồi. Đào Kỳ đang nằm trên giường ngủ ôm cái gối có mùi của mẹ cô thì nhận được điện thoại của Chu Dư Đông.

“Có đi chơi không? Đi xem phim với mẹ cũng vui.” Anh ôn hòa hỏi.

“Mẹ em đi công tác rồi.”

Chu Dư Đông một thoáng yên lặng, sau đó là một tiếng than nhẹ: “Tiểu Đào Kỳ đi ra đây đi, anh đang ở dưới lầu chờ em.”

Đào Kỳ lập tức cầm điện thoại chạy đến bên cửa sổ.

Quả nhiên có một chiếc BMW đang đỗ ở dưới lầu.

Cô vội vàng chạy xuống dưới nhà, người kia hướng về phía cô giang hai cánh tay chờ sẵn.

Chu Dư Đông ôm cô vào lòng, trong ánh mắt anh tất cả đều là nụ cười.

Hôn gương mặt cô có chút đỏ ửng vì chạy, tim Chu Dư Đông chột nhói.

Hơi thở mùa xuân vẫn còn hiện diện, tiệm cơm nhỏ vẫn chưa mở cửa nên bọn họ đi đến một nhà hàng.

Trời lạnh, anh gọi canh nóng thêm mấy món ăn tinh xảo nữa, ánh mắt anh cương chiu cô giống như cha đối với con gái.

Bưng chén canh lên uống hết một hơi, bỗng giọt nước mắt rơi vào trong chén.

“Nhớ mẹ sao?”

Cô ngượng ngùng cười cười, lộ ra vẻ ngây thơ.

Ăn xong bữa cơm, anh đưa cô về nhà, cô ngồi ở phòng khách vừa xem ti vi vừa ăn vặt, anh đến thư phòng làm việc.

Cô ở phòng khách không nhịn được bèn chạy đến thư phòng tìm anh, nhìn thấy anh bận rộn trước máy vi tính, cô nghĩ anh nên nghỉ ngơi một lát, liền bước về phía sau lưng anh dùng hai tay che mắt của anh lại, anh kéo cô ngồi lên trên đùi, hôn cô đến nỗi hít thở không thông.

Đêm hôm đó cô vẫn ngủ trên chiếc giường lớn còn anh thì ở thư phòng.

Lúc nửa đêm cô gặp ác mộng tỉnh giấc, mở mắt ra đã thấy anh ngồi cạnh giường thay cô lau mồ hôi trên trán.

Trên người anh thơm mùi sữa tắm, nhẹ nhàng khoan khoái, con ngươi sáng như ngọc.

Cô kéo lấy vạt áo của anh, ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn, tròn mắt như thu thủy (nước mắt mùa thu).

“Tiểu Đào Kỳ.” m thanh khàn khàn của anh gọi cô.

Nụ hôn ùn ùn kéo đến bao phủ lý trí của cô, tháo bỏ phòng tuyến của cô, hoàn toàn giao mình cho người đàn ông mà cô ngưỡng mộ.

Sau lần đó mấy ngày, cô đều ở trong căn phòng đó, ban đêm anh ôm cô vào trong ngực, hôn khẽ mắt của cô nói với cô đừng sợ, ban ngày anh tự tay xuống bếp nấu những món ăn cô thích nhất.

Mùa xuân đi qua, rất nhiều bạn học chờ tin tức từ công ty, bạn học nào định xuất ngoại thì chuẩn bị phỏng vấn, còn những bạn học thi nghiên cứu thì đợi tin tức.

Bí thư Ngô nói công ty sẽ chính thức kí hợp đồng với cô.

Các bạn học đều nhìn Đào Kỳ bằng ánh mắt ngưỡng mộ, Đào Kỳ chịu khó, càng thêm cố gắng làm việc.

Có giáo sư Chu hướng dẫn, đề cương luận văn của Đào Kỳ rất thuận lợi, luận văn cũng vậy, Chu Dư Đông vỗ vỗ đầu của cô như khen một chú chó nhỏ: “Nếu làm tốt hơn chút nữa có thể sẽ lấy bằng ưu tú rồi.”

Đào Kỳ chưa được khen bao giờ, không phải làm không tốt mà chưa bao giờ tranh đua.

Sau buổi lễ tốt nghiệp, công việc của Chu Dư Đông lu bu hơn, thường không thấy bóng dáng anh ở công ty. Có lúc Đào Kỳ tìm anh vì chuyện công việc cũng không gọi được cho anh, các nhân viên thiết kế bàn luận nói Tổng giám gần đây tính tình rất kì lạ.

Mẹ cô và cô thương lượng: “Ra nước ngoài học thêm hai năm đi, con còn nhỏ, có thể ra ngoài học hai năm nữa.”

Đào Kỳ mặc dù thật thà, nhưng cô rất nhạy cảm. Biết quyết định của mẹ cô lần này là muốn tách cô và Chu Dư Đông ra, nhưng trong nhà lấy đâu tiền cho cô dư học?

Một hôm Đào Kỳ thấy Đào Vị từ phòng làm việc của Chu Dư Đông bước ra ngoài.

Rõ ràng có thể trực tiếp rời đi, sao lại phải tới phòng trợ lí: “Đứa con gái kia được sinh ra thật đúng là đồ ti tiện!”

“Người ta không nhớ chị nhưng chị lại cứ theo đuôi chẳng phải là ti tiện hơn sao?” Mắng cô có thể nhện nhưng mắng mẹ của cô thì cô không bỏ qua.

Đào Vị đem toàn bộ đồ đạc trên bàn quét xuống đất: “Tao sẽ khiến mày khóc lóc cầu xin tao!”

Dứt lời, cô ta hất mái tóc xoắn gợn sóng rời đi.

Đào Kỳ đi tới phòng làm việc của Chu Dư Đông lấy tài liệu phát hiện trên đầu vai áo sơ mi của anh có một vết son màu đỏ, rất chói mắt.

Cô đứng ở trước mặt của anh, mắt mở to không nháy nhìn chằm chằm Chu Dư Đông.

“Đào Kỳ, tin tưởng anh một lần có được không?” Về mặt Chu Dư Đông một mối, trong mắt có sự đau đớn ẩn sâu.

“Vâng.”

Trừ ba mẹ cô ra, trên đời này chỉ có mình anh đối tốt với cô nhất, cô đã sớm coi anh là người thân nhất rồi.

“Đi ra nước ngoài du học hai năm nữa đi, thủ tục anh sẽ làm tất cả.”

Cũng nói giống với mẹ cô, nhưng Đào Kỳ đối với câu nói này vẫn có cảm giác như bị sét đánh.

“Vâng.”

Đào Kỳ trả lời anh rất đơn giản nhưng tim cô vỡ tan thành từng mảnh.

6. Chương 6

Thời điểm tháng bảy, Đào Kỳ rời nơi cô sinh sống từ nhỏ đi Thượng Hải, tìm được một công ty, từ trợ lí kiến trúc sư bắt đầu làm lên. Mỗi ngày đều bị sai cảm đồ chạy đến công trường, cả người mệt mỏi giống

như con chó.

Cô nói với mẹ, cô tự đi nơi khác làm việc, nhưng không để lại bất kì phương thức liên lạc nào.

Anh nghĩ muốn để cô rời khỏi anh, vậy thì cô đi, không cần giữ lại cho mình chút nhớ nhung.

Ba cô gái thuê một căn phòng, mỗi tháng tiền thuê, tiền nước và tiền điện hơn một ngàn, công ty lại khi dễ những người mới như cô nên tiền lương chỉ có hơn hai ngàn, nhưng Đào Kỳ không phải ăn uống kham khổ, cô tiết kiệm được một chút tiền, lễ mừng năm mới cô mua quà gửi về cho mẹ cô ở nhà, nói cho bà ấy biết cô vẫn mạnh khỏe, nhưng ban đêm lại nằm trong chăn khóc đến hai mắt sưng đỏ.

Thời gian trôi qua đến tháng Tư, ông chủ đột nhiên tuyên bố bị một tập đoàn lớn thu mua, trở thành một ngành độc lập, các nhân viên tạm thời vẫn không có gì thay đổi, ông chủ đảm nhiệm chủ quản, Đào Kỳ chính thức được thăng cấp kiến trúc sư, tiền lương tăng gấp hai.

Sau đó hai tuần lễ đi qua, chủ quản tuyên bố Đào Kỳ được điều vào tổng bộ của tập đoàn, làm trợ lý tổng giám đốc.

Đào Kỳ mang theo tâm trạng kinh ngạc đi trình diện, vào cửa thì thấy bí thư Ngô.

“Tiểu Đào Kỳ!” Bí thư Ngô kéo tay của cô, thân thiết gọi tên.

“Tại sao bí thư lại ở đây?” Ở chỗ này gặp bí thư Ngô hơn bốn mươi tuổi, chỉ cảm thấy có chút quỷ dị.

“Con tôi mới tới đây học đại học, thầy Chu của cô vừa đúng lúc nhận công ty này, kêu tôi đi theo cùng.”

“Chu Dư Đông?”

Không đợi bí thư Ngô trả lời, cửa phòng làm việc của tổng giám đốc được mở ra, người đó không ai khác là Chu Dư Đông!

“Đi vào đi.” Khuôn mặt người kia bình thản không có chút sóng, giống như là bọn họ chưa hề chia lìa.

Đào Kỳ mới vừa vào cửa, cánh cửa phía sau đã bị anh dùng chân đá mạnh, sau đó người cô lập tức ngã vào ngực anh.

“Tiểu Đào Kỳ.” Hơi thở nóng rực ở quanh cổ cô, trong âm thanh có chút ý cười.

Đào Kỳ thần thờ bị anh ôm vào trong ngực, toàn thân cô cứng ngắc.

Gần một năm khổ sở giãy giụa trong tuyệt vọng, tại sao thời điểm cô từ từ chết tâm thì anh đột nhiên xuất hiện? Tại sao lúc cô cố quên đi thì tới trên choker cô?

Nhưng người nọ không cho cô cơ hội phản kháng, nâng mặt cô lên dùng đầu lưỡi thăm dò trong miệng của cô, bá đạo cùng nhiệt liệt.

Đào Kỳ giãy giụa, cắn vai anh cho đến khi trong miệng cô tanh mặn.

Cảm giác quen thuộc làm cô đau lòng muốn chết, cô khóc đến choáng váng ở trong ngực của anh.

“Tiểu Đào Kỳ, thật xin lỗi.”

Vì tình yêu cô cô đơn rời nhà trốn đi, một năm qua cô giãy giụa, càng đau lòng hơn cô lại gầy đi, chỉ cần một cơn gió nhẹ có thể thổi bay mất.

Nhưng ở tình huống đó, anh thật sự không muốn để cô hiểu lầm, thậm chí muốn lập tức đưa cô đi, không nghĩ rằng cô tuyệt tình quay đầu đi như thế. Đợi xử lý tốt mọi chuyện thì anh phát hiện cô gái đã đi khỏi tầm mắt của anh.

Cho đến thời điểm mùa xuân, mẹ của cô nói cho anh biết tin: Đào Kỳ ở Thượng Hải.

Anh tra xét lại lịch của công ty này, sau đó từ từ bắt đầu trở lại Thượng Hải tiếp quản việc buôn bán của gia tộc, từ từ an bài mọi chuyện, rốt cuộc cũng đem cô nhốt lại rồi.

Mẹ của Đào Kỳ những năm gần đây thường đi công tác, trên thực tế là đi tới thành phố khác để gặp một người đàn ông, dùng thân thể của bà để hoàn lại những món nợ trị liệu của chồng bà.

Từ khi ba Đào Kỳ bị tai nạn xe đến khi qua đời, đã nằm bệnh viện hơn nửa năm, khoản tiền thuốc rất lớn. Mẹ cô chỉ là một kỹ giả bình thường, cho dù bà đã bán nhà cửa vẫn không trả hết, huống chi bà không thể để cho Đào Kỳ không có nhà.

Chủ nợ là người nhiều năm trước theo đuổi mẹ cô, đã có gia đình. Mẹ cô vì cứu chữa cho ba cô, bắt chấp tất cả vay mượn nhưng sau khi ba cô qua đời, người kia lại đến nói với bà, nếu bà không trả tiền thì phải ở cùng ông ta mười năm.

Nhà họ Đào không có ai biết chuyện này, con trai chết rồi, liền bỏ mặt mẹ con họ tự sinh tự diệt. Chỉ vì Đào Kỳ ở cùng Chu Dư Đông, mới làm bọn họ chú ý đến.

Sau khi Đào Vị phát hiện chân tướng, lợi dụng tòa soạn đem hình trên mạng uy hiếp mẹ Đào Kỳ, sau đó lại tìm tới Chu Dư Đông, đưa tài liệu cho anh xem. Chu Dư Đông tức giận đả kích công việc buôn bán của nhà họ Đào, chuyện của mẹ Đào Kỳ bị truyền đến tai trưởng bối nhà họ Chu.

Mẹ cô và Chu Dư Đông đều sợ Đào Kỳ bị tổn thương không hẹn mà cùng muốn đưa cô rời đi.

“Yên tâm, mẹ em và người kia đã đăng kí rồi.” Nếu như không xử lý tốt chuyện này, anh sẽ không lâu như vậy mới đi tìm cô.

Đào Kỳ kinh ngạc, mẹ cô tái hôn nhưng cô không hề hay biết.

“Người kia và vợ không có con, hai năm trước bọn họ đã ly hôn, chỉ là vì mẹ em giận ông ta, vẫn không chịu đồng ý lời cầu hôn của ông ta, ông ta chỉ lợi dụng món nợ mà ép giữ mẹ em.”

Mặc cho Chu Dư Đông uy hiếp thế nào người đàn ông kia cũng không chịu buông tay, cầu xin anh thành toàn cho ông và người phụ nữ chịu ủy khuất đi theo ông ta mười năm, cân nhắc hơn thiệt, cuối cùng anh cũng đồng ý với ông ta.

Mẹ cô cuối cùng cũng có nơi nương tựa, Đào Kỳ chậm rãi thở phào một cái.

“Đào Vị có tốt không?”

Cô từ khi ra ngoài ở cũng chưa trở về, bởi vì không đủ tiền máy bay về nên cô cũng không có tin tức về nhà họ Đào.

“Đào Vị ước hẹn với một người đàn ông đã có vợ, bị vợ người ta bắt được, làm thương cả mặt, đã tới Hàn Quốc chỉnh dung rồi.” Chu Dư Đông ôm cô vào lòng, hôn mi tâm hơi chau của cô, như muốn xoa dịu đi những phiền muộn của cô.

Đụng phải đàn ông đã có vợ, đã kịp chạm đến ranh giới làm người. Từ đó cô ấy chỉ là Đào Vị, một người xa lạ không có quan hệ gì với bọn họ nữa.

7. Chương 7

Thời điểm tháng chín, Đào Kỳ cùng Chu Dư Đông bay tới Trường Đảo thăm các vị trưởng bối của nhà họ Chu, họ đã sớm nghe Chu Dư Đông kể lại câu chuyện tình yêu khắc cốt ghi tâm. Bọn họ cho rằng Đào Kỳ giống như mẹ cô nhất định cũng là một người phụ nữ chung tình.

Tháng mười –Thượng Hải, Đào Kỳ rốt cuộc cũng được gả cho thầy của cô là Chu Dư Đông.

Ông nội kêu mẹ cô mang tới cho cô một cái túi gấm, bên trong có một chiếc nhẫn quý giá.

Chiếc nhẫn là của tổ tông nhà họ Đào truyền lại, phía trên có khắc hoa văn hình rồng, ở giữa đính một viên ngọc phi thúy.

Viên phi thúy này là tâm niệm của Bác cả gái, cũng không phải trị giá nhiều tiền, mà là tình trạng kinh tế hiện tại của nhà Bác cả không tốt, nhưng người nhà họ Đào lại truyền lại đồ vật này cho con cháu, ở nhà họ Đào tất nhiên chỉ là tượng trưng, nhưng không ngờ ông nội lại cho Đào Kỳ.

Cỏ thơm ở vườn hoa của biệt thự, kết hợp với những đóa hoa tươi làm thành hiện trường chính của hôn lễ.

Quan khách chỉ có vài người bạn thân, thêm ban nhạc đệm các ca khúc lãng mạn, trên bàn bày nhiều rượu sâm banh, còn có bánh kem kết hôn ba tầng.

Chu Dư Đông mặc lễ phục màu trắng, anh tuấn như hoàng tử còn Đào Kỳ khoác trên người bộ váy cưới màu trắng, đầu đội vương miện.

Mọi người trầm trồ khen ngợi cô dâu xinh đẹp.

Chu Dư Đông hôn Đào Kỳ, người chủ hôn tuyên bố: “Kết thúc hôn lễ!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-qua-nam-thang>